

ѣма въ кѣщи, току що излѣзнала да се разходи. Тръгнахъ да я търся и до като я намѣря и добрамъ, гледамъ всичкитѣ спици отъ колелетата навлѣзли въ главинитѣ. Поискахъ сѣкирата отъ воденичаря, да избия спицитѣ изъ главинитѣ. Воденичарьтъ ми даде сѣкирата и ми рече:

— Гледай да не я изпуснешъ на земята, че ще станатъ двѣ.

Азъ избихъ спицитѣ и ржцѣтъ ми се разтѣпераха отъ радостъ, изпустнахъ сѣкирата и отъ нея станаха двѣ сѣкири.

Що да правя сега!

Срамъ ме е воденичаря въ очи дя погледна. И азъ грабнахъ двѣтъ сѣкири, па — бѣжъ — кждѣ ти очи видятъ.

По пѣтя гледамъ двѣ кози на единъ кракъ скачатъ. Хвѣрлихъ едната сѣкира, убихъ едната коза, хвѣрлихъ другата сѣкира, убихъ другата коза. Земахъ имъ кожата, хвѣрлихъ имъ мѣсото.

Вървѣхъ, вървѣхъ стигнахъ една гора. Гората пълна съ кошари. Събрахъ меда, напълнихъ кожата и тръгнахъ по нататѣкъ. Както съмъ вървѣлъ, изсмукалъ съмъ меда, останала сомо воцпинатъ. Рекохъ да осуча голѣма свѣщъ, да се кача по нея на небето. Осукахъ я и се покачихъ. Качвахъ се, качвахъ се — уморихъ се. Спрѣхъ се да си почина и накладохъ огънь да се сгрѣя. Както съмъ се грѣялъ така съмъ и заспалъ. Отъ огъня свѣщъта се стопи и азъ паднахъ отъ тоя свѣтъ на оня свѣтъ.

Тамъ намѣрихъ моя баща и твоя баща запашили лулитѣ — пушатъ ли, пушатъ.

А димътъ се вдигаше отъ оня свѣтъ, та чакъ до тоя.